

g.

JAK SE VLAK ROZJÍŽDÍ

Turnov, dvě hodiny před půlnocí. Nádraží patří trampům a horolezcům. Spoře osvětlené nástupiště, lampy mezi hradbami nákladních vlaků a nahoře visí oranžový měsíc. Po kolejích se čas od času řítí rozpálená lokomotiva, na ní jako lodivod posunovač s lampou. Snopy jisker a dým mění večerní oblohu v čarodějnickou kotelnu.

Před zavřeným stánkem hrají trampové čáru. Přichází přísný pán aby jim to zatrhl.

Z restaurace vyšel tramp v nemožně záplatovaných džínách. Kráčí lehounce jako obláček. Na první koleji se zastavil, rozpráhl ruce a zašeptal: "Ta vůně prašných cest! A ty dálky!"

S hlučným halasem se u laviček setkaly dvě osady. Po debatě, kdy se všichni navzájem překřikovali se opět rozcházejí. Buclatý vandrák nervaný do praskající zelené košile se ještě otočil a volá: "Helejte, sejdem se tady voče dneška za tři měsíce!"

Z nitra nádraží zní ozvěna: "Rači za půl roku vole - abysme to stihli!"

Na koleje najíždějí soupravy, zřízenec roznáší cedule s názvy stanic. Vzadu huří motorový vláček. Vlak se plní, převažují horolezci a trampové. Nastoupil i přísný pán a tváří se

zarputile. Dole pod schody se ozval hluk a do vozu se nese jasný hlas: "Kdo tě předbíhá nádhero, jen lez nahoru, vždyť seš chudinka důchodce pápěrko!"

Do vagónu se souká ramenatý mladík v maskáči a kanadách a strká před sebou stařečka v strašlivě zašmírovaných montérkách.

Přísný pán vyletěl ze svého kouta.

"Komu budeš nadávat důchodců ty cucáku?"

"Komu budeš nadávat cucáků?" nezaskočen překvapením hbitě opáčil tramp. Ale to neměl dělat. Přísný pán zbrunátněl a nabral znovu dech. Ach ty ~~gxx~~ generační problémy! Na hlavy trampů se zřítila vlna nadávek a nenávistných obvinění. Tramp v kanadách to snášel s neochvějnou důstojností.

Jako duch stanul za přísným pánem průvodčí a vyzval trampa, aby vystoupil, sic vlak neodjede. Mezi vandráky to začalo vřít, horolezci se přidali. Vysokánský horolezec s jemným úsměvem intelektuála počal přísnému pánovi vysvětlovat, že slovo důchodce není hanlivé. "a chvilku se pustili do hádky.

Průvodčí se motal kolem a vyhrožoval, že vlak neodjede, dokud si všichni trampové nevystoupí.

"Já nejedu na tramp, já jekdu do práce," rozchechtal se buclatý vandrák a spontánní žert ho odměnil za dobrý vtíp.

Jediný, kdo k incidentu zachoval naprostý klid byl hlavní hrdina v kanadách. Poté, co přísný pán zvolal: "Všecky vás vypudit ze skálu, to by byl klid!" zjednal si pokynem ruky ticho a řekl: "Nevím vo čem mluvíte. Vlak může vodjet. Tohleto je můj děda a já si svému dědovi můžu nadávat jak chci. Viď dědo?"

Stařeček bezmocně zakýval hlavou a svezl se na sedadlo. Teď teprve přísnému pánovi došlo, že důchodce není zcela střizlivý a že došlo k nějakému omýly. Uraženě zmlkl a počal se dívat do černého okna.

Hrdina v kanadách se za všeobecné rozveselené pozornosti obrátil na letitou paní a objemnou taškou.

"Chcete si sednout paní? Já tu mám dědu a on vás pustí."

Buclatý vandrák vyprskl smíchy.

Zavrčel motor a vlak se rozjel. Někde vepředu se rozdrnčely kytary a průvodčí běžel zjednat pořádek.

Bylo po všem. Tramp v kanadách se odebral ke svým, přísný pán hleděl vytrvale do noci a stařeček začal hlasitě chrápat.

"Jdeme dál!"

Po chvíli je cesta zavedla do stínu lesa a tam zakopli o drobného trampíka, který klácel ve starém listí a přehraboval se v blátivé prohlubni.

"Co tu čaruješ?" zeptal se šerif. Kamarád se otočil, ostražitě si je prohlédl a řekl:

"Ale nic. Jenom takhle dříve bejval pramen, tak jsem si myslel jestli by se to nedalo vyhrabat."

Jeho nedůvěřivý pohled, i to, že před nimi o krůček ustoupil, donutilo partu k odchodu. Na další cestě zarytě mlčeli a tyče se jim rozjasnily, když se les rozestoupil a uviděli malou vesničku. Hned u prvního domku se Dlouhán Joe zdržel a chvíli mluvil přes plot s mladíkem, který na dvoře spravoval auto.

"Co jsi mu chtěl?" ptal se šerif, když je Dlouhán dohonil.

"Kde je tady hospoda."

"A kde?" dychtivě řekl šerif.

"Prej tam co staví autobus."

Aniž by si co řekli, zrychlili krok. Když konečně usedli nad orosené sklenice s pěknou pěnou ozval se Brěta: "To tu zase zkejsnem a ten malebnej zázrak stejně neuvidíme."

"Až jindy" řekl moudře šerif a všichni byli rádi.

"UŽ to mám! Přece jak na Novej rok tak po celej rok!"

Smrčkově oko nechápavě mrklo.

"No přece - chce bejt celej rok děsně drsnej a votužilej!"

Oko ~~xxx~~ zamrkalo na znamení, že už ví. Vetřelec vylezl ze smrčí setřásaje sníh s límce. Usadil se u ohniště, zručně rozdělal oheň, rozbalil jídlo a chystal se posnídat. Smrček zavrčel nevolí a počal se soukat ze spacáku. Vystavil na odív oblek přezimujícího trampa, směs podvlékaček, tepláků a dřevých svetrů. Kolem nohou měl smotaný obal kytary a na hlavě slušivou čepici po mladší sestře. Dany byl oběčen podobně, jen místo čepice narazil si kulicha s olezlou bambulí.

Cizinec se na ně usmál, svlékl tenkou bundičku aby usušil nad ohněm mokré límeček a počal se procházet v popelínové rozhalence.

"Hele," prohodil jen tak nenápadně Dany "není ti v tom zima?" Tramp ochotně připustil, že mu zima je.

"A veliká!" dodal. Dany a Smrček na sebe vítězně pohlédli. Vida, je mu zima!

"Tak co blbneš?" zeptal se věčně Smrček.

"Naši mi schovali šaty abysem nemoh ven. Tak jsem si vzal co jsem našel."

tože měl na ulici vůz. Těmi neúspěchy se však nedal odradit.

Až jednou - sunul se po spoře osvětleném venkovském nádraží, vyseknutý od nakrémovaných kanad po ostře formovaný stetson, když před zavřeným kioskem spatřil hezkou baculatou trampku. Seděla na žlavičce a teskně pohlížela na koleje. Sam chvíli kroužil kolem srovnával, kalkuloval a hodnotil, pak ležérně nadhodil usárnu, rázně ke svému objektu přidupal a řekl:

"Slečno, šla byste se mnou na kafe?"

Trampka otočila hlavu, celou dobu na něj překvapeně zírela, pak se přece jen zvedla a už si ji Sam vedl do knajpovny. On jí navrhl aby jelaz s ním: "Páč samotná holka to je přece blbý," ona souhlasila "ale zrovna jí došly prachy" a Sam štědře otevřel peněženku. Když se ocitli znovu na nástupišti by Sam přesvědčen, že konečně hodil udici najisto. Usadili se na lavičce pod lampu a pěkně si povídali. Samx pochválil její úhledně sbalenou usárnu a přitom si všiml, že je na jednom místě hustě počmáraná. Trampka mu ji ochotně podala blíž na světlo a Sam s úžasem četl:

"Petr, desátýho května

Jarda, začátkem června ráno

zrzavej 11.6.před desátou

nosti špatně osvětleného vřaku probudil příjemný hlas:

"Nespěte pane kolego. Konečná!"

Pěta otevřel oči a spatřil počouchlou tvář neznámého horolezce, vousatého a svalnatého jak už horolezci bývají. Pěta se zvedl, srovnal si přeleženou kostru a oblékl ovčí kožíšek, svou památku z velkého vandru. Sebral usárnu, nadtý žracák a vystupoval. Když seskočil do sněhu tvrdě se do něj zakousl mráz. Pěta to přijal s klidem zkušeného zálesáka. Procházel se po peróně, kde ledově fičelo a zavrhoval myšlenku ohřát se v restauraci, odkud zazníval neurvalý řev. Kolečně najela rozzářená souprava a Pěta se hrnul dovnitř.

"Máte sirky pane kolego?" zastavil ho vousatý horolezec. Jeho parta podupávala u stěny vagónu, vousáč držel v ruce cigaretu a usmíval se. Pěta sáhl do kapsy, vousáč si zapálil, skrýval přitom plamínek v dlani a pňčil i ostatním.

"Vy jste skvostný člověk pane kolego" pravil horolezec. Pěta tázavě nadzvil obočí.

"No že máte ty sirky. Zase nás navštivte."

Začali se smát a Pěta raději zalezl do vlaku.

Motorák se kodrcal temnou krajinou až

zastavil ve správné stanici a Péťa zase vystupoval. Putoval zasněženou krajinou ozářenou nazelenalým úplňkem a podle jeho kola usoudil, že bude mrznout.

Dostal se do kopců a zamířil pod les, kde vedle zbořené chalupy stála ještě solidní kůlna, v níž čas od času někdo skladoval krmení. Na vratech visel masivní zámek, ale Péťa šel zadem a mezi uvdhěnými prkny vlezl dovníř. Zavonělo to slámou. ~~Maxi~~ Chatrnou střechou zářil měsíc a Péťa si v tom světle hbitě upravil spacák, nasoukal se do něj a rychle usnul.

Ráno sotvaže se vzbudil uslyšel chroupání a mlaskání. Vykoukl ze spacáku a spařil podivné dlouhovlasé stvoření jak sedí u jeho žracáku a čile se láduje. Péťa poznal, že stvoření není dívka jak zprvu planě doufal, ale špinavý zamaštěný trampík s předkusem a brejličkami na nose, což mu dodávalo sveřepý výraz.

"Připoj se kamaráde" zvalo stvoření rozmáchlým gestem Péťu ke žracáku "já jsem Špulda."

Péťa lezl ze spacáku jako by ho strkali a přidřepł k tomu tvorovi, který mu mezitím napatlal na chleba sardelovou pastu a olizoval prsty. Dírami mezi prkny zářilo slunce a navul mrazivý vzduch. Péťa pojedl, zapil

to studeným čajem od včerejška a přitom mu umrzaly prsty. Šel potom zabalit spacák a zbytek zásob co Špulda nestačil dojíst.

Bylo po poledni když vylezli z kůlny. Péťa míní, že se večer do pohostinné kůlny zase vrátí, ale Špulda nařčil křivý nosík:

"To já vím vo hospodě, kde tě v sále nechají přespat. Tam půjdem. Slejzá se tam prima parta."

Odpoledne strávili na pochoďu zasněženými lesy, zažili pěknou chumelenici a už se stmívalo, když stanuli v cizí vesnici před zchátralým pohostinstvím.

"Je zavřeno" řekl znepokojeně Špulda. "Co teď?"

Ukázalo se, že Špulda nemá spacák, nevzhledný vak, který s sebou vláčel obsahoval jen potrhanou celtu a staré pláštěnky.

"Taďy za kopcem bejval seník" vzpomněl si pak Špulda.

Vykročili do tmy. Sníh skřípal, mrazivý vítr se honí po lese. Když už to trvalo trochu dlouho Péťa pochopil, že zabloudili.

Potom jako perníková chaloupka se proti nim vynořila tmavá tichá chata s pečlivě zabeďněnými okenicemi.

"Aďyž si ustelem na verandě tak budem aspoň v suchu a za větrem" navrhl Špulda

pokročil na verandu a jal se po ní majetnický přecházet. Vtom se rozletěly dveře, v rozzářeném obdélníku, z něhož se hrnul dým z cigaret a řev se objevily desítky rukou, a příšerná lidská chobotnice chňapla po Špuldovi a vtáhla ho dovnitř. Za chvíli se stejná procedura opakovala i s Péťou, který se snažil utéct, ale byl lapen. Mělkem se ocitl ve vytopené přelidněné místnosti, odevšud se na něho šklebily neznámí lidé ve vlněných svetrech a flanelových košilích.

"My jsme se dlouho neviděli, víďte pane kolego" uslyšel známý hlas a poté byl vhozen do náruče ~~xxx~~ svalnatého horolezce, ~~xxx~~ který mu zručně vrazil mezi zuby hrdlo láhve.

"To je nejlepšší proti oarzlinám pane kolego" tvrdil vousáč, když se Péťa bránil násilí. Konečně podlehl a přitom koutkem oka, ještě než se dokonale opil, spatřil Špuldu jak systematicky plení batohy hostitelů.

"Vidělas někdy jak já zaháním žízeň?
Vem si jednu flašku já ty vostatní a uvidíš.
Stejně nebudu mít dost."

Ze svý litrovky jsem do sebe nalila dvě
decky a konec. Žeryk to vzdal za chvílku.

"Nejsem dneska ve formě" prohlásil. "Ne-
chám jim to tu a půjdem." Nesměle jsem namítla,
že bysme si flašky mohli vzít s sebou, ale
Žeryk řekl, že na JEJICH CAMPU je voda taky.
Já vím. A dokonce hodně blízko - když ji
chceš v poledne na polívku musíš pro ni vyra-
zit za kuropění.

Opustili jsme lokál už za tmy. Vymotali
jsme se z vesnice na silnici a po pár kilo-
metrech nočního pochodu v polích jsme byli
u lesa. Pochopitelně bez baterky.

Žeryk prohlásil, že na JEJICH CAMP dojde
i potmě, a já jsem mu to při složitosti té
cesty ochotně nevěřila. A měla jsem pravdu.
Chvíli jsme šli nějakou pytláckou pěšinkou
a pak jsme už úplně zabloudili.

"Když půjdem pořád do kopce tak trefíme.
Hlavně rovně do kopce" pravil Žeryk. "Ostatně
za chvíli narazíme na potůček."

Narazili jsme na něj brzy. Žery přehupsl
na druhou stranu a v té příšerné pytlovité
tmě se ztratil.

"Tak to přeskoč" řekl jeho hlas.

"Kristepane a co, kde a jak?"

"Slyšíš přece to šumění" řekl Žeryk podrážděně "přeskoč podle sluchu".

Skočila jsem podle sluchu rovnou do proudu.

"S tebou je práce" povzdechl si Žeryk. Vytáhl mě ven a dával přitom pozor aby se o mě nezamokřil. Obratem jsem mu řekla, že mě s sebou nemusel brát.

"No nemusel, ale co jsem měl dělat, když se mnou nikdo jinej nechtěl ject?"

Žeryk byl odjakživa úžasný gentleman.

Ocitli jsme se na nějaké pasece, tmavé hrboly byly pařezy. Žeryk o jeden zakopl a vynadal mi, že jsem do něj strčila.

"Seš blázen a s bláznama nejezdím" řekla jsem mu. "A jdu si někam jinam. Ahoj!"

"Počkej, přece mě tu nenecháš samotnýho? Vždyť za chvílku jsme na campu!"

"Na CAMPU! Bůhví kde jsme, copak u VAŠEHO CAMPU je nějaká paseka?"

"No není, ale když půjdem pořád do kopce..."

Šli jsme. V příšerný tmě jsme se systematicky ztráceli nebo naopak sráželi, když se Žeryk na okamžik zastavil. Konečně to vypadalo, že jsme na vrcholu. Teď už jen najít miniaturní lom těsně pod vrcholem.

"Žeryku, ale jak ten VÁŠ CAMP najdem? Vždyť jsou tu samý skály a nevidíme pod nohy!"

"Na kraji skály prostě uvidíš světlejší obzor a zastavíš se" poučoval ~~xx~~Žeryk. To mě zarazilo. V lomu přece rostou vysoké borovice a okraj skal převyšují - není tam žádný světlejší obzor!

"Zastavila jsem se.

"Já už dál nejdu ani o krok."

"Co se bojíš prosím tě? Copak nepoznáš kam šlapáš?"

"V týhle tmě ne. Ani se už nehnu a spím tady."

"Jé ty seš zbabělá!"

"A ty seš cvok a s cvokama se nebavím!"

Slyšela jsem jak uraženě odbhází.

"Ta paní ve vlaku měla pravdu!" vykřikla jsem za ním. Je pryč a já jsem sama v dokonalý tmě. Najednou slyším praskání větví a tlumené žuchnutí o kameny. Zastavilo se mi srdce leknutím. Ale hned se odněkud zezdola ozval Žerykův hlas:

"Hele poč sem, já už jsem tady!"

"A jak mám jít dolů proboha?"

"Nižak, my jsme přišli z jiný strany. Klidně jdi rovně, je to jen trochu se svahu. A bacha-klouže to."

Našli jsme to. Na campu bylo přece jen trochu vidět.

"Nejdřív se najíme" řekl Žeryk a vytáhl

kuře. Sedli jsme na studené plačaté šutry kolem ohniště a večeřeli. Na námi se nahoře ve tmě ztrácel úzký vysoký a divoce pomalovaný totem - JEJICH CHLOUBA. Za zády jsme měli JEJICH TEPLOU ÚTULNOU JESKYŇKU.

"Budem spát v jeskyni" řekl po jídle Žeryk. Odebral se k jeskyňce a počal ven vyhazoval kameny.

"Já ne" řekla jsem já. To kamení tam totiž napadalo přes týden za popraskaného stropu. Byla to taková místní specialita.

"Mě se zdá, že máš strach!" řekl Žeryk.

"Hele, nech si to!"

Žeryk si pohazoval balvánkem jako nafouklý pomeranč.

"Tak já spím tady v každém případě."

"A já vzadu na plošině" řekla jsem a sebrala svou usárničku.

"Sama se budeš bát!" zlomyslnil se Žeryk.

"Trhni si nohou!"

Doklopýtala jsem na skalní plošinu po paměti, ustlala igelit spacák a celtu, poločeky a žebadlo s jídlem jsem zabalila do usárny a dala si pod hlavu. Vhupla jsem do toho hnízdečka a zatáhla zip připravena usnout.

Jenomže z hloubi údolí se začaly ozývat divné zvuky. Zpěv, řev, chvílemi výskání

a kňučení. To se chataři z druhé strany údolí vracejí z okolních hospod. Takhle se budou vracet celou noc! Možná, že některý spadne do potoka, nebo ještě lépe do hluboké tůňky a oznámí to světu veselým vyřváním. Tihle opilci jsou vedle jeskyně plivající kamení další pozoruhodnost JEJICH CAMPU.

Jak jsem se tak krčila ve spacáčku skoro sama a opuštěná, začala mě přepadat noční můra. Čas od času se mi to stává a pak nemůžu dlouho usnout. Začala jsem myslet na to, že ski ti ožungrové třeba zkrátí cestu přes kopec. A třeba objeví můj spacák. Načež ho z recese překulí přes okraj plošiny. Krásně jsem si představovala, jak se řítím do propasti. No tohle!

Z jeskyňky to zadunělo. Zřejmě spadl další kousek stropu. Žeryk mi ho ráno předvede.

"Spad mi těsně u voka" řekne. "Jo na našem campu se to spí ..."

Pak jsem se zase vyděsila. To ticho v jeskyni! Co když se strop konečně trefil? A zase jsem vymýšlela perfektní krvavé horrory. Copak tady se dá usnout?

V jeskyni zašustěl igelit a vítr přinesl i útržek chrápání. Tak přece se netrefil. Ostatně ~~xxxx~~ proč tolik strachu? Přece se říká, že kopřivu mráz nespálí. Tak co.

Potom jsem za těch typických pŕlnošních
zvuků JEJICH CAMPU konečně báječně spala.

o o

RODOCAPSU pro vlastní potřebu píše Kavče,
linoryty zhotovil Jerry.